
Met terugwerkende Kracht

komt 'kanniewaarzijn' aan het Licht

Coby Terstappen - 28 november 2022

foto Rhône-gletsjer Zwitserland

Tijdens een vakantie in 2020 bezochten we de Rhône-gletsjer. Een bijzondere ervaring om door een gletsjer heen te kunnen lopen. De informatie die we daar kregen ging vooral om zijn schrikbarend afnemende vorm, veroorzaakt door de opwarming van de aarde én de schuld van de mens. De opwarming van de aarde wordt ons in de dualiteit - een schijnbare realiteit in het illusoire eiland - gebracht als een noodkreet. Maar wij zijn allen van Al én onschuldig. Het is Nu de tijd van Al, Al-tijd! Donkere gedachten vasthouden (het geloof erin) maakt onze wereld donker. Denken creëert. Hoe zou het zijn als we gewoon meesurfen op de golf die we eerder hebben gemaakt? Stel dat we alles precies nemen zoals het is en niet geloven in of willen sleutelen aan onze buitenwereld. Helemaal aanwezig zijn in elk moment is een waar present. Wat als deze denkbeelden ons leiden en symbool staan voor het terugvloeien naar wat we zijn: smeltend ijs, door Liefde verwarmd, als water terugstromend naar zee. Onze spiegel voor hereniging met de Bron. Tijdelijk verijsde vaste vormen mogen weer grenzeloos en onbeperkt samenvloeien met Thuis. Niet dat we ooit van huis waren, verloren Zoon...

Inleiding

Dit boekje 'Met terugwerkende Kracht' laat niet alleen het idee van een zogenaamd afgelegde weg tot nu toe zien. Het allerbelangrijkste inzicht dat ik wil delen is dat deze weg al is afgelegd. We dromen. Die gedroomde weg mogen we *achter wege* laten. Kijk achter of voorbij de weg, voorbij alle wegen die naar Roma (Amor=Liefde) leiden. Ik leerde dat de zogenaamde weg die we waarnemen denkbeelden zijn die we terugkijken. Het is AL's virtual reality, een spiegel gegeven door Al, om ons te laten zien wat we voor waar hebben aangenomen, wat we denken en geloven. Die spiegel laat zien dat je verkeerd kijkt. Je zit er letterlijk naast en kijkt naar een reis die al voorbij is. Als je anders leert kijken, leidt de spiegel je naar huis en zegt als het Ware: je bent (er) Al!

In dit boekje heb ik korte verhalen van die zogenaamd afgelegde reis aangehaald. Geloof mij niet. Je leest interpretaties van gedroomde beleving, inzichten die ik heb opgeschreven voor niemand anders dan voor het ene Zelf. In het Nu bestaan geen tijd en ruimte, geen verschillen, geen oordelen. Elke zogenaamde medereiziger is ook dat ene Zelf. Er is er maar Eén. Er is niets anders en er zijn geen anderen. Anderen en verschillen behoren tot de droom, illusie; ze zijn zogenaamd. Alleen Al is, en Al is exact gelijk aan alles en allen. Omdat er een gevoel is van wakker worden, weet ik dat ieder-één erbij betrokken is.

Dus lieve lezer, weet dat jij die Ene, bent. Er is niets buiten je. Dit boekje verschijnt in jouw denkkeest. Het is er om je te inspireren en vertrouwen en kracht te geven, terugwerkende Kracht! Laten we op die Kracht verder gaan en alles nemen zoals het komt. We hebben het zelf gecreëerd. Waarom zou je er dan iets aan willen veranderen?

Ik wens je verder een levendig en ontspannen reis toe die je niet (meer) zo serieus neemt. Niet dat je ooit ergens naartoe gaat. Je bent overal tegelijkertijd en in het Nu is er nog nooit iets geland. Zie jezelf als aandachtige tegenwoordigheid van Geest, waarbinnen de film 'kanniewaarzijn' wordt teruggezien. 'Met terugwerkende Kracht' transformeert 'kanniewaarzijn' naar Waar Zijn. Ontspan, er valt niets te doen. De uitkomst is zeker voor ieder-één ... en zij leefden nog lang en gelukkig.

Her-inner je dat alles al is volbracht en dat alles Al is, alles Go(e)d is. We leven Al-tijd Nu.

Misschien denk je huh! Ik snap er niks van. Lees dan vooral verder ;) Of niet... Ook goed.

Je vindt verzameld werk, gebundeld verleden met een boodschap. Iedereen bundelt zijn verleden op een Goed moment om het in zijn geheel weer los te laten, te vergeven. Als jij klaar bent met dit boekje vergeef het dan ook en behoud de boodschap: je bent (er) Al.

Veel leesplezier!

Door Coby Terstappen
Al-tijd.nu

Alles komt aan het Licht

Je bent (er) Al. Ogenshijnlijk lijkt het of de wereld op z'n kop staat. Zal vrede ooit mogelijk zijn? De ene crisis volgt de andere op. Het ene virus komt na het andere. Opstand of de strijd aangaan lijkt niet te werken. Heeft strijd ooit gewerkt? Het lijkt een aaneenschakeling van herhalingen, steeds in een ander jasje. Wacht eens even? Wat als het ons iets wil leren? Alles komt aan het Licht. Toeval? Het valt ons toe. Het klopt aan onze deur, keer op keer. Alsof het wil zeggen 'mag ik eindelijk binnen alsjeblieft?'. Wij zijn het oneindig alomvattende Hart, herberg van Licht en Liefde, waarin alles verschijnt en verdwijnt. Alle donkerte en duisternis toelaten in ons warme Thuis zorgt ervoor dat oorlog, ziekte, ellende, maar ook adoratie en verering (waardoor jij zo klein en kwetsbaar lijkt) met wortel en al kunnen transformeren naar wat het oorspronkelijk was: Bron. Hoe? Door alles te voelen zoals het komt en het niet buiten in de kou te laten staan en te veroordelen. Het komt aan het Licht, aan Jou, om te worden erkend, doorvoeld en binnengelaten. Zodra iets aan het Licht komt, is het (door) Al opgelost. Niets meer aan doen. Wil jij Vrede/Licht zijn waarbinnen vormen van onvrede verschijnen en verdwijnen? De warming-up van onvrede (smeltend ijs, omarmd en verwarmd door Liefde) zorgt voor eenwording met Vrede/Licht. Onvrede kan binnen Vrede niet bestaan.

Kanniewaarzijn

Wat als we met onze fysieke ogen alleen maar verleden waarnemen, goed én slecht. Nooit Nu. Wat als het mentale beelden zijn, geprojecteerd als een flinterdun filmpje voor je fysieke ogen met bedachte gebeurtenissen die al voorbij zijn, waarvan we denken, geloven en zeggen: dit kan niet waar zijn! Deze sluier, the veil (devil!) hangt voor je ware zicht. Dat is ziende blind zijn. Ik heb die film 'kanniewaarzijn' genoemd. Want het is ook niet waar. Er is niets buiten jou. Jij bent alomvattende heelheid. Wat jij waarneemt wil je iets duidelijk maken. Het ene Zelf vraagt aan zichzelf: 'wil je deze nog steeds in de kou laten staan?'. Wanneer je anders kijkt, met ogen van Nu (heelheid), laat je een nieuw licht schijnen op je oude kijk (waarneming) op de wereld. Zo kun je denkbeeldig verleden én toekomst helen door verantwoordelijkheid te nemen voor je eigen gedachten die je buiten je geprojecteerd hebt, met terugwerkende Kracht. Narigheid of bewondering, een plaatje geplakt op een persoon of gebeurtenis. Als je erkent 'ah, ik doe dit dus zelf!', dan voelt dat diep van binnen als een bevrijding. Niet dat er iets te bevrijden of te helen valt... want alles is al heel, Heel-Al.

Met terugwerkende Kracht

Hoe zou je dan het zogenaamd te helen verleden kunnen helen? Want wij willen zo graag heel maken waarvan we vinden dat het 'verkeerd' of 'niet te geloven' is. Helen kan alleen als je wilt aannemen dat er alleen maar heelheid is. Wil je gaan voor echt Leven? Doorvoel dan wat er te voelen valt. Lekker gevoel of niet. Alles waarvan jij vindt: 'kanniewaarzijn!'.

Blijf bij alle gevoelens (slecht én goed) totdat ze vanzelf weer gaan. Oordeel niet. Houd de aandacht bij wat is. Dat is tegenwoordigheid van Geest. Heet alles welkom in dit Licht. Angst is hier de vluchteling, de vreemdeling! Laat alle angstige vreemdelingen (weezin, kwetsbaarheid, twijfel, ergernis, jaloezie, haat, boosheid, verontwaardiging, gruwel, maar ook aanbidding, idealisering, trots, verlangen, etc.) toe in je herberg. Vormen van duisternis ('kanniewaarzijn') kunnen niet bestaan in Licht. Steek maar een kaars op in een donkere ruimte. Waar is het donker gebleven? Angst zal weer gaan als het erkend en doorvoeld is. Met terugwerkende Kracht komt alles aan het Licht dat duister scheen. Maar... wil je heelheid niet aannemen en vasthouden aan de puinhoop, omdat je toch zeker ziet dat het een puinhoop is? Ook goed!

Surf mee op de golf die je zelf hebt gemaakt

Omdat het symbool zee al eerder is genoemd, wil ik je graag de symbolische gelijkenis geven van vormen, golven, die denken het einde van hun leven te zien naderen: de kust, de rotsen of het strand waarop zij denken te pletter te slaan. Ze hebben zich zogenaamd afgescheiden van de zee en hun mede-golven en denken apart van iets anders of een ander te leven. Zij zijn vergeten dat zij zelf zee zijn waarin zij als gelijken meegaan in het geheel. Ze zijn allen van Al, onderdeel van die ene zee. Te pletter slaan of sterven kan niet, zelfs al zou je dat willen om aan je hel te kunnen ontsnappen. De tijdelijke vormen zullen soepel stromen in wat is en altijd Al was. Zee! Je leeft Nu, éénmaal oneindig lang en gelukkig.

Andere vergelijkende vormen die afgescheidenheid verbeelden, zijn wolken die drijven aan een heldere hemel of geluiden die opkomen en gaan in stilte. Identificeer jij jezelf nog met een afgescheiden vorm, een persoon, een poppetje in de poppenkast?

Surf mee op de bedachte golf die je zelf hebt gemaakt. En kijk ernaar met ogen die weten dat je één met de zee bent. En vergeet dan niet van die fantastische golf te genieten. Wat een creatie!

Onpersoonlijk leven

Hoe echt het ook lijkt - lichamen, personen, onze tijdelijke voertuigen - ze horen bij 'kanniewaarzijn'. Alles is namelijk onpersoonlijk. Ons lichaam is een neutraal middel om dienstbaar te zijn. Dienstbaar aan het uitspelen van donkerte, aan de verlossing van lijden en aan het leren in te zien wat we zijn: oorspronkelijk Licht. En daar hoef je niets voor te doen, het gebeurt van Zelf. De nevel of mist trekt vanzelf op.

Alles waar we een mening over hebben wordt uitgespeeld door middel van de poppetjes in de droom. Het ene Zelf speelt het spel via zogenaamd afgescheiden selfies die het Self weer terugvinden. In het spel worden verschillende thema's uitgespeeld: moord en doodslag, machtswellust en ontrouw, jaloezie, gebrek en tekort, romantische liefde. Zo

komt alles van het zogenaamde ego, inclusief het nietige kleine zelf dat ook niet bestaat, aan het Licht. Is het waar? Waar gebeurt? Nee, het kàn niet waar zijn! Het is een tijdelijke fantastische droom of een nare droom, een nachtmerrie, een donkere wolk aan heldere hemel. Het kleine 'ik' schijnt je echte vriend of vijand te zijn, maar dat is een schijnbare gedachte die Leven in de weg staat. Die gedachte 'ik' kan vloeiend Leven blokkeren. Dan is er een bemoeial in het spel. Ego bemoeit zich met wat al perfect is. Zo vermoeiend! Leven leeft zichzelf rechtstreeks zonder tussenkomst van egogedachten. Leven heeft de mening van een 'ik' niet nodig. Leven is de goddelijke schepping en die is al perfect en voltooid. Daar waar een mening is óver het leven, is er sprake van zogenaamd angstig overleven.

Zo-genaamd is illusie

Wij denken te bestaan als we een naam hebben gekregen. Cootje is geboren, dus ze gaat ook een keer dood. Toch? Zo zijn we opgevoed, geconditioneerd, geprogrammeerd. We geven alle vormen, dingen, lichamen een naam en benoemen de eigenschappen. Maar dat zijn we niet. We gaan naar school om alles te kunnen snappen. En als je het niet snapt dan ben je (vul maar in), krijg je een onvoldoende en het advies om eraan te werken.

Wacht eens even! Dus wij bestaan niet echt? Jazeker wel, maar niet als vorm. Vormen zijn neutrale communicatiemiddelen. Alles wat we een naam hebben gegeven, beoordeeld hebben, is een illusoire vorm geworden. Hoe zou het zijn als we alle labels verwijderen. Als we alles de ruimte geven en laten zijn wat het is. Kijk naar het voorbeeld van de gletsjer. Smeltend water stroomt terug naar zee. Liefde stroomt terug naar Liefde, de oorsprong. Wij zijn rechtstreeks het uitbreidende gevolg van die ene oorsprong. Niet los daarvan.

Vraagje. Wat ben jij in het dagelijks leven? Schrijver, advocaat, kok, moeder, nietsnut, muzikant? Kanniewaarzijn toch? We hebben het een naam gegeven en daarom zijn we zogenaamd, alsof, illusie. En dan kun je er ook nog goed of slecht in zijn. Dat kun je zelf beoordelen of je laten beoordelen. Fantastisch! Maar is het waar? Nee! Vergeef al je vindzels die je hebt geplakt op een persoon of gebeurtenis en je zult het anders zien. Vindzels zijn windzels. Wikkel ze af, ont-wikkel en wees vrij!

Nog een voorbeeld over de verwarring wat of wie je zou zijn. Als een voertuig iets mankeert, je auto bijvoorbeeld, ga je ermee naar de garage en zeg je: 'mijn auto vertoont kuren, wil je hem repareren?'. Als ons voertuig, het lichaam, iets mankeert gaan we naar een arts/heelmeester en zeggen: 'ik mankeer iets, kunt u mij beter maken?'. Hieruit blijkt de identificatie met het lichaam. We denken dat we het lichaam zijn. We maken er gebruik van en denken een ziek of beperkt persoon te zijn. Maar met Jou is alles in orde, nog nooit ziek geweest, nog nooit iets misdaan en nog nooit is Jou iets aangedaan. Alles is nog exact intact zoals we geschapen zijn. Licht/Liefde kent geen deuken, krasjes of lekke banden. 'Ja maar', hoor ik je zeggen 'ik ben nooit ziek, af en toe een beetje verkouden misschien. Ik heb niets te klagen. Ik zie wel dat anderen lijden, maar daar kan ik niets aan doen.' Sorry, zogenaamde geluksvogel, anderen bestaan niet. Je hebt je afgescheiden van je Bron. Laat al het benoemde gaan. Het mag geen naam hebben... In tijdelijkheid, dualiteit, hebben

alle vormen slechte én goede eigenschappen. Omarm alles in de Liefde die je bent. Degenen die zogenaamd lijden én de zogenaamde geluksvogels. Wees vrij van de waarneming. Jij bent datgene waarin alles verschijnt. Het smetteloze canvas, de wolkenloze hemel, de zuivere stilte, Liefde, Licht, Geluk. Je bent die ene niet-iemand die alomvattend is. Het is.

It doesn't matter

Het is. The 'It' doesn't matter. It is. 'Het' wordt geen materie, nooit. 'Het' heeft of krijgt geen vorm. 'Het' materialiseert niet. 'It' is niet te krijgen, te pakken of te bevatten. Tijdelijke vormen komen voorbij in 'Het', 'It'. Maar 't geeft allemaal niks. It doesn't matter. In the end, for every One... All is Well, All is (the) One. Alles is Go(e)d, alles is Bron (Well), alles is Eén. And You, my Dear, are 'It'.

Lastig geval of verlosser

Wat als we dankbaar mogen zijn voor de zogenaamd lastige gevallen in ons leven. Diegenen die zogenaamd negatief zijn, ons leven zuur maken, ons leven lastig maken. De wetsovertreders, misdadigers, zwartkijkers, schoonmoeders, partners. Dit is misschien lastig om te 'pruimen'. Maar wat als zij jouw verlosser zijn? Wat als zij het 'kwaad' diep in jou aan de oppervlakte brengen? Wat als dat kwaad op die wijze aan het Licht komt, aan Jou komt, en daardoor is opgelost? Als je het kunt opbrengen dankbaarheid en liefde te voelen voor datgene dat roept om liefde, datgene dat roept om binnen te mogen in jouw warme herberg van Liefde, simpel door niets te doen, niet te oordelen... Wat als jij kunt opbrengen om datgene wat jij buiten de deur wilt houden, dat wat jij veroordeelt, dat wat door jouzelf buiten je is geprojecteerd om te kunnen zien hoe jij denkt en wat jij gelooft... Wat als jij kunt opbrengen de deur te openen voor datgene wat komt aankloppen voor jou, Liefde. Klop en er zal worden opengedaan... door jouw ene Zelf! Wat als dat zou zorgen voor jouw bevrijding? Dit is misschien lastig om toe te laten. Het plaatje (jouw oordeel) dat jij hebt geplakt op je lastige medereiziger of situatie maakt je ziende blind. Er is een liedje van de Hollies 'He ain't heavy, he's my brother'. De diepere betekenis die ik kan horen in dat liedje is dat wat ik zie als 'zwaar' niet (z)waar is. Hij is mijn broeder. We zijn allen gelijk aan Al zelf. Kan ik mededogen hebben voor de zogenaamd 'zware' rollen die mijn broeders dragen om mij te verlossen van de zwaarte door het aan het Licht, aan Mij, te brengen? Wat zie je om je heen? Tobbers, dictators, zwakken, armen en ook degenen die talentvol, succesvol zijn? Je ziet jezelf, egozief. Echt waar. Laat ze allemaal binnen in de Liefde die je bent. Zie je jezelf tobben, heersen, zwak, talentvol, succesvol zijn? Je bent het eeuwig Zijn waarin alle tijdelijkheid komt en gaat. Geniet ervan!

De verwijzingen liggen op straat

Anders kijken en luisteren naar de wereld, naar mensen, boeken, sprookjes, etc. maakt dat je boodschappen kunt herkennen met verwijzingen naar wat je bent. Wat voorbeelden...

'Blijf thuis!' In de Corona-tijd in egoland worden/werden we volop gewaarschuwd, bijvoorbeeld door borden langs de snelweg 'blijf thuis!'. Tuurlijk! Je bent nog nooit niet Thuis geweest. Als we Thuis blijven zijn we veilig en komt Corona voorbij als een donkere wolk. Maar laat Corona niet buiten in de kou staan. Richt je op Licht, niet op duisternis. Omarm Corona in de liefdevolle herberg van Licht dat je bent. Corona is jouw eigen niet-go(e)d-projectie. Wat laat je leidend zijn? Of ga je liever mee in de afleiding? Ook Go(e)d!

En nog een digitale aanwijzing van Rijkswaterstaat boven de A15 in november 2022 'Donkere dagen, controleer uw verlichting'. Ja maar, dat heeft met de autolampen te maken, hoor ik je zeggen. Zeker, ook. Maar het herinnert mij aan een diepere betekenis. Lijken de dagen donker, dan let ik even op waarop ik gericht bent. Staat mijn focus op het Licht dat ik ben of op de donkerte. Ik zie het als een spel en heb er plezier in. En natuurlijk zorg ik ook dat de autoverlichting in orde is.

Nog een verwijzing die ik graag met je deel komt uit de medische wereld. De stamceltherapie. Een stamcel is zoals hij is geschapen: ongeschonden, zonder zonden ;), blauwdruk van de oorspronkelijke cel. Elke cel heeft de herinnering aan het origineel in zich. Deze therapie wordt bijvoorbeeld ingezet bij moeilijk operabele tumoren. De tumorcellen zijn even vergeten wat ze zijn; in afgescheidenheid weten ze niet meer wat hun rol is. De eigenschap van een stamcel is dat hij uitstraalt wat hij is naar zijn omgeving. Hij zegt als het ware: 'Herinner je weer wie je bent, je bent prachtig, vrij, nog helemaal zoals je bent geschapen. Wees je ene Zelf!' Stamcellen hebben de gave om de plek waar hulp nodig is (waar geen liefde lijkt te zijn) te omgeven, te geven om. Beschadigd of ziek weefsel herinnert zich dan zijn oorsprong 'ah, ik ben dàt' en geneest. Het Christusbeeld in Rio staat symbool. De gespreide armen staan voor Christus- of eenheidsbewustzijn dat alles omgeeft en geeft om alles en allen, de lammen, blinden en doden (duisternis) en maakt alles gelijk aan zichzelf: Licht. Boodschap voor ons: *Wees in de wereld als die ene stamcel!*

Onze taal heeft dus een diepere laag. Wij zijn allemaal allen van Al. Wij leven AL's allen. Jij bent Al's Piet of Al's Elly hier op aarde. Niets meer of minder dan Al. Al, én Al in vorm. Bijvoorbeeld Al's bemoei-al, weet-al, durf-al, maar meestal of veelal boven-al niemand-al. Niet afgescheiden van Al, maar Al zelf. Het is nu Al-tijd. De oneindigheid waarin allen van Al ontdekken dat zij het ene Al zijn. Maar dat was altijd Al en zal altijd zo zijn. Al(les) is Liefde en Go(e)d. We zijn de selfies van het ene Self. We zijn niet alleen, maar Al-één. Er is maar één Zelf and you are the One, the only One, every One!

Jij kunt bergen verzetten. De mythe, Al's verwijzing, van Odysseus (Odyssee van Homerus) verhaalt van zijn jarenlange reis. Onderweg gebeurt er steeds iets waardoor zijn reis wordt onderbroken. Hij laat zich uiteindelijk op advies van het orakel van Delphi

vastbinden aan de mast van zijn schip, zodat hij niet langer van zijn koers kan afwijken. De oren van de bemanning worden met was dichtgestopt. Verleidelijke sirenen zingen hen toe vanaf de bergen, maar Odysseus en zijn bemanning kunnen nu eindelijk *rechtvaardig* op huis afstevenen. Er zijn nog steeds sirenen die ons afleiden en ons van koers lijken te doen veranderen. We zijn geen slachtoffers, maar staan aan het roer. En nee, dat is niet je ogen sluiten voor de ellende van de wereld, maar verantwoordelijkheid nemen voor je eigen creaties. Wil je het nog steeds in stand houden, vasthouden, of mag het eindelijk vrede zijn. Jij hebt die kracht. Kijk voorbij de vormen en zie wat je werkelijk bent: datgene waarin vormen verschijnen. Geloof niet langer in dat dunne filmpje voor je fysieke ogen waar jij waarheid aan ontleent en waarop alleen maar tegenstellingen te zien zijn. Jij kunt bergen verzetten en sirenen weerstaan. Jouw 'koninkrijk' is niet van deze wereld. Hier en nu is het eeuwig, veilig en vredig. Alles is allang volbracht en Go(e)d. Niets meer aan doen. Het is AL.

Nog een kleine toevoeging. Je bent nog nooit ergens naartoe gereisd. Dat lijkt maar zo. Bewustzijn is overal tegelijkertijd en popt up in elk moment van het goddelijk holografisch spel. Je bent een pop-up! ;)

De cirkel is rond

En zie, hoe de cirkel rond is. In Licht verschijnt de bedachte tijdelijke fantastische creatie en in Licht vloeit het weer terug. De Alfa en de Omega (de eerste en de laatste) zijn niet los van elkaar. Jij bent het begin en het eind. We hebben zogenaamde illusoire tijdelijke dromen gemaakt om te ervaren met het lichaam, leermiddel, neutraal kanaal, instrument of voertuig. Handig voor de communicatie in de droom van apartheid.

De Ene Universele Liefde zingt met de stem van Barry White voor zogenaamd afgescheiden allen, golven, tijdelijke vormen: 'You're the First, the Last, My Everything'. Hoor hier dan ook Universele Liefde zingen. Het ene Zelf zingt zichzelf toe. Verwar het niet met persoonlijke liefde. Dat hoort bij zogenaamd egoland. You are the One!

Hier is de hemel

Met terugwerkende Kracht kan 'kanniewaarzijn' getransformeerd worden naar hemels! Hier is de hemel namelijk AL. Echt waar! Zie je geen Liefde dan zit er een vuiltje in je oog. Til de sluier op want je bent ziende blind. Wees een universeel voelsprietje. Voel alles wat er te voelen valt, dienstbaar aan het transformatieproces van 'kanniewaarzijn' naar wat het werkelijk is. Laat alles aan het Licht komen, aan Jou. Maak alles met terugwerkende Kracht weer heel dat achteraf al die tijd al heel bleek te zijn. Gewoon een kosmische instinker! Het is, was altijd AL en zal altijd AL-tijd zijn.

Als we aankomen bij de hemelpoort waar Petrus ons opwacht (hemelpoort-mop), hoeven we geen examen te doen. Alleen de Ene (Jij) komt daar aan met zogenaamde anderen in zich geheeld. Bron heeft zichzelf teruggevonden en vloeit als Liefde als vanzelf over in Liefde. Petrus zie ik in de mop in een beoordelende rol waarin we hem geduwd hebben. Zogenaamd als grap, maar eigenlijk een diepe angstprojectie van het ego: help! Ben ik braaf genoeg geweest? Mag ik de hemel wel binnen?

We kijken de beelden terug van een reis die al voorbij is

We kunnen in de illusionaire wereld, the material world, allerlei symbolen zien die ons de weg wijzen óf afleiden. We kunnen ons zo de angst in laten trekken. We doen dat zelf. Een vergelijking met virtual reality laat ons zien dat vooraf opgenomen beelden ons een nep-werkelijkheid kunnen laten beleven, inclusief angst voor medemens, dieren, hoogte, etc., maar ook de pracht van natuur en kunst. Je kunt je verliezen in het spel van virtual reality en dat blijven zien als jouw werkelijkheid. Wat als de wereld een virtual reality is, een film, een ogenschijnlijke sluier, the veil, devil! Wil je de waarheid zien? Maak dan de verschuiving naar het Licht waarin projecties worden weerspiegeld. De projecties zeggen, als het Ware: zo is het niet. 'Kanniewaarzijn'! Wij, als zogenaamd ego, zien ogenschijnlijk alleen verleden, steeds in andere vormen, verschillende gebeurtenissen, andere personen, diverse thema's. Een niet gebeurd vastgehouden zogenaamd 'waar gebeurd'. Ik zag de beelden, gezien met mijn fysieke ogen, aan als waar. Maar zintuigen zijn er om de waanzin te herkennen: waanzintuigen. Het was een droom waarin ik was gaan geloven. 'Kanniewaarzijn'! Ik dacht het alleen maar. Wat een waanzinnig fantastisch spel!

Virtual Reality (VR), onze conditionering

Nog een voorbeeldje van een illusoire gebeurtenis.

Piece of cake! Nieuwsgierigheid naar het fenomeen Virtual Reality bracht ons naar een speelhal in Rotterdam in 2021. We konden een uurtje nader kennismaken met VR. Wat een openbaring! Nog duidelijker werd het voor mij hoe we geconditioneerd zijn... Een VR-ervaring op zogenaamd grote hoogte. Een plank werd op de grond gelegd. Ik zie het, ik weet het en denk: fluitje van een cent! Zodra ik de VR-bril op heb, wordt het een ander verhaal. Ik ga een virtuele lift in en zie de etages voorbij komen. De lift stopt op de bovenste etage. Zodra de deuren open gaan, sta ik in een gapend gat op enorme hoogte. Er ligt een plank (soort hoge duikplank) met aan het eind van de plank mijn beloning: een taart. Daar mag ik een stuk van nemen. Ik weet dat de plank op de grond ligt. Ik tik nog even met mijn voet op de grond naast de plank. Ik ben niet van mijn plaats geweest. Er kan mij niets gebeuren. Loop er gewoon overheen joh! Maar de beelden van de diepe afgrond en het enorme vergezicht houden mij aan de grond genageld. En de taart kan mij ook gestolen worden. De beelden lijken me te zeggen: hoog, kijk uit, je valt! Angst! Ik weet: nep taart, nep hoogte, nep angst. En toch, ik doe het niet en zet geen stap. Ik baal van de mindfuck als ik de VR-bril, nat van mijn angstzweet, afzet.

De VR-ervaring met de oceaan. Totaal geen angst dit keer, alleen verbazing over de pracht van het onderwaterleven. Een schildpad zwemt vlak langs en even later bevind ik me oog in oog met een walvis. Grote scholen lichtgevende vissen en enorme kwalen schieten langs me heen. Ik schrik alleen als ik het snoer van de VR-bril langs mijn rug voel. Een kwal? Haha.

Nog een VR-ervaring: museum met schilderijen. Ik klik op een schilderij en het opent zich voor mij. Ik sta erin en kan om mij heen kijken. Zo kom ik 'de Mona Lisa' binnen. Ze zit op een stoel en kijkt met haar betoverende glimlach. Alsof ze me begroet. Ik kan door de ramen van het vertrek naar buiten kijken. Ze lijkt te leven, knippert met haar ogen. Alsof ik even met haar 'daar' ben.

Eén klik op de Sterrennacht van Van Gogh en ik waan me in de ruimte tussen sterren en planeten.

Het schilderij van het brieflezend meisje bij het venster van Vermeer opent zich en even lijkt het of ik ben geteleporteerd naar de 17e eeuw. Daar ben ik getuige van het lezende meisje en ik zie de brief bewegen.

Nu maar weer terug naar de VR van het schrijvende meisje in 2021.

Gaat het zo ook in deze VR, deze wereld, waarin wij met z'n allen schijnen te verblijven en denken dat dit het echte leven is? Ik stap mijn huis uit, loop (loop ik wel?) de straat in en zie het gezellige koffietentje op de hoek, eerst als een plat plaatje. Ik denk 'hier moet ik zijn' (ik klik als het ware op het schilderij). Het interieur opent zich. Ik voel, proef, hoor hoe het er is. Gezellig. Ik loop verder en ga aan een tafeltje zitten, praat met wat mensen en neem koffie mét taart. Zo duidelijk dat wat je waarneemt kan bepalen hoe je je voelt. Maar de omstandigheden, de beelden, kunnen er onmogelijk voor zorgen dat je ongelukkig of angstig bent. Je bent het geluk, de vrede zelf. Ik leerde: kijk voorbij de beelden (de film), weet dat dat eerder is opgenomen, verleden tijd. Weet wat je bent. Ik weet het en toch... We zijn zo geconditioneerd met angst. Gelukkig geldt dat alleen voor de droom. Want in werkelijkheid is er niets om bang voor te zijn. We zijn Licht en nog steeds ongeschonden zoals we zijn geschapen. Als ik denk: 'ik kan dus gewoon oversteken zonder uit te kijken, want er kan mij toch niets gebeuren', dan verwar ik deze gedroomde wereld (VR) met het werkelijke Leven (Licht). In het werkelijke leven bestaat er niet een iemand die kan oversteken zonder uit te kijken. Jij bent datgene waarin een nep-iemand verschijnt die schijnbaar oversteekt. Ben je geïdentificeerd met die iemand dan kan angst om de hoek komen: kijk uit! Identificeer je je met datgene wat je werkelijk bent, dat ene Licht, dan zie je een iemand IN Jou, Licht, verschijnen. Je kijkt, zonder angst, naar je gedroomde wereld, ego's geprojecteerde gedachten: iemand die oversteekt, een knipogende walvis, het lezende meisje, Mona Lisa, de zogenaamd angstige vrouw op de bovenste etage die geen stap zet en geen hap wegstrijkt. Het is simpel: wie of wat ben je? Piece of cake!

De sluier is de duvel in het spel

De sluier, de val uit het paradijs (eten van de boom van goed en kwaad), de afscheidingsgedachte, de illusie, the veil, duivel is de moeilijkheidsgraad en de enige zonde in het spel. Het spel mens-erger-je-niet of verstoppertje begint al met kiekeboe voor de hele kleintjes. Mooi symbool is de sluier bij het huwelijk: het ja-woord dat twee geliefden elkaar geven tijdens de huwelijksceremonie wordt bevestigd met een kus, de bevestiging van de bereidheid van het 'in team' verder gaan als 'echt paar' door het leven. Voordat de bevestiging van de kus kan worden gegeven, wordt eerst de sluier opgetild. Het 'echt paar' belooft er in goede en slechte tijden voor elkaar te zijn, elkaar Thuis te brengen.

Klaagmuur

De klaagmuur is voor mij een symbool van mijn eigen egomuur (sluier, conditionering). Mijn verdedigings- en aanvalsbouwwerk. Een muur die staat als een huis van klachten, beschuldigingen, slachtoffergevoel. Maar de tijd van klagen, schuld, spijt en schaamte is voorbij, want ik klaag over mijn eigen opgetrokken nep-muur. De wereld van dualiteit kunnen we allemaal overstijgen. Het zogenaamde mag geen naam hebben en heeft geen enkel effect op de schepping gehad. En het mooie is dat ik in m'n eentje aan de slag kan gaan omdat er voor iedereen al een betere wereld is. Dus... ik kan nooit meer janken over onbegonnen werk. Niet dat er iets te doen is, behalve dan keer op keer de verschuiving van aandacht te brengen van een wereld van vormen/duisternis naar datgene waarin vormen verschijnen, Licht/Eenheid.

Herinnering. Toen ik zo'n 20 jaar oud was, stond ik met mijn twee joodse tantes bij het deel voor vrouwen van de klaagmuur in Jeruzalem. Ik mocht een wens op een papiertje schrijven en het tussen de stenen van de muur proppen. Soms beleef ik nog steeds datzelfde moment bij de klaagmuur in Jeruzalem, alleen in een ander jasje. Op elk moment, waar ik droom en me verantwoordelijk voel, geconditioneerd met alle leed van de wereld, komt duisternis aan het Licht. Ik vat het samen in een paar regels op een papiertje, maak er een propje van en geef het symbolisch aan de ruimte, tussen de stenen van de klaagmuur. In één tel, een kwantsprong, heeft heilig Licht duisternis ongedaan gemaakt. Ik ben vrij en ieder-één met mij.

Het filmscript 'kanniewaarzijn' is door onszelf geschreven

Nu krijgen we de kans om terug te kijken in een nieuw licht, met terugwerkende Kracht, met ogen van Heelheid, Eenheid, Nu. Bron, die Ene, Jij, komt iets op het spoor. Er valt iets te ontdekken. Ogen van Nu kijken voorbij het scherm van de wereld, voorbij (achter) de droom of film over het verleden. Het is al voorbij. Je hebt het overleefd! We beelden ons in, dromend, dat we de reis nog eens maken. Met terugwerkende Kracht zie je dat je altijd, overal en tegelijkertijd Licht bent geweest. Door alle tijden en dimensies van een oneindig

holografisch speelveld heen. Gaande weg kom je erachter dat je altijd Al Licht was. Allicht! Ontspan dus maar en kijk met verwondering hoe het is gegaan, zonder oordeel. Identificatie met Eenheid maakt krachtig. Het is Goed zo. Dat was Al bepaald. Angst, schuld, schaamte en spijt hadden nooit enig bestaansrecht. Want All is Well, AL-tijd!

Rhone-gletcher een pijnlijk verhaal?

Waarom zou je jezelf pijnlijke verhalen blijven vertellen. Verhalen van schandaligheid, van ongelofelijkheid, van pijn. Waarom zou je verhalen maken van een smeltende ijskap waardoor de mensheid zijn vernietiging tegemoet gaat. Eigen schuld? Dat denk je maar. Laat alle gedachten van schuld, spijt en schaamte maar toe. Jij hebt ze buiten je geprojecteerd.

Op het moment dat ik daar binnen in de Rhone-gletcher sta met de zon die zijn schitterende blauwtinten verlicht, kan ik alleen maar genieten van de schoonheid.

Met de kracht van gedachten maken we dromen waar. Daarom vind je altijd bewijs van je gelijk. Je gedachten hebben vorm gekregen. Zie je wel! Maar wij zijn allen van Al en onschuldig.

Met terugwerkende Kracht kunnen wij alle verhalen die we ooit gemaakt hebben over niet-goed (niet God) toelaten in de warme Liefde die we zijn. Laat ze binnen in de herberg. En laat het plaatje van een herberg dat zich nu vormt in je denkgeest maar achter wege. De herberg staat symbool voor onbegrensd zich altijd maar uitbreidend en vormloos Jij.

Bronvermelding

Als er een verschuiving heeft plaatsgevonden van het kleine aparte zelf naar Zelf, van ik naar Ki (Levenskracht) is duidelijk dat er geen vele wegen bestaan die naar Rome leiden, maar dat die ene weg alomvattende Liefde is. Laat die vele wegen maar achter wege. Ga eraan voorbij. Jij bent Al in Liefde, in Love. En dat voelt Go(e)d!

Omdat we allen gelijk zijn en speciaalheid zorgt voor afgescheidenheid, geef ik geen naam of benoem ik niet langer de bron(nen) waardoor ik werd geïnformeerd. Het is onbelangrijk, het mag geen naam hebben. Het zorgt juist voor zogenaamdheid, illusie. Inspirerende teksten, liedjes, cursussen en workshops zijn alle afkomstig van de Ene die spreekt/zingt door Zijn neutrale kanalen en voertuigen. We zijn Allen, gelijk aan het ene Al. En zo is schrijven een goddelijke gebeurtenis geworden en dat voelt Hééérlijk... ;)

Ik kan dus zeggen dat ik geïnspireerd werd door deze of gene, of ik kan zeggen dat ik geïnspireerd werd door de Bron. Maar ja, dat is ook weer een naam die we eraan hebben gegeven en is dus zogenaamd. Hoe ik het ook noem: hoger Zelf, Dit, Het, God... (vul maar in), dan is het weer zogenaamd en maak ik er meteen weer een ding van. En dat is het nou net niet...